

kaz důsledkem jejich směnečného akceptu, nýbrž proto, že jsou dědici akceptanta Jindřicha K., a proto rekursní vývody o nutnosti formální a materiální totožnosti akceptanta s osobou směnečníka nemají významu.

Prvý soud dále zamítl rozsudkem žalobu, aby žalovaní byli uznáni povinnými zaplatiti žalobci rukou společnou a nerozdílnou částku 90.000 Kč s příslušenstvím, a to proto, že prý eventuální žalobní žádost není ve směnečném řízení přípustná. Odvolací soud naproti tomu vychází z právního názoru, že žalobce byl oprávněn spojití s návrhem na vydání směnečného platebního příkazu další žalobní žádání, aby žalovaným bylo rozsudkem uloženo zaplacení směnečné částky, nebude-li návrhu na vydání směnečného platebního příkazu vyhověno, a proto zrušil rozsudek prvního soudu i potud, pokud jím byla zamítnuta žaloba o zaplacení 90.000 Kč s příslušenstvím. Také tento právní názor stěžovatelé napadají.

Co se týká uvedeného t. zv. eventuálního návrhu, nelze mu rozuměti jinak než jako návrhu ve smyslu § 554 c. ř. s., neboť by jinak šlo o nepřípustnou kumulaci, ježto o každém z obou návrhů by muselo býti rozhodováno v jiném řízení (§ 227 c. ř. s.). Tím, že v souzeném případě bylo návrhu na vydání směnečného platebního příkazu vyhověno, stal se návrh učiněný podle § 554 c. ř. s. zbytečný, neboť podle právě uvedeného zákonného ustanovení, které platí i pro směnečné řízení (viz posudek nejvyššího soudu uveřejněný jako sdělení č. 2 Věst. mín. spravedlnosti, 1933, č. 1), mohlo by býti jen tehdy postupováno, kdyby návrhu na vydání směnečného platebního příkazu nemohlo býti vyhověno a kdyby byl odmítnut. Tomu tak v souzené věci však nebylo. Nemohl proto první soud vůbec o návrhu tom rozhodovati a právem tudíž v té příčině odvolací soud rozsudek prvního soudu zrušil.

Konečně vyslovil odvolací soud právní názor, že žalující úvěrní ústav mohl podle §§ 559, 550 c. ř. s. prokázati veřejnou listinou, t. j. úředním potvrzením okresního soudu v M. L., že žalovaní jsou dědici akceptanta Jindřicha K. Pokud stěžovatelé dovozují opak, nelze jim přisvědčiti, neboť názor odvolacího soudu odpovídá uvedeným předpisům civilního řádu soudního a nejvyšší soud v jiném podobném případě vyslovil stejný názor (rozh. č. 12846 Sb. n. s.), který nebyl vývody rekursu vyvrácen.

Čís. 16678.

Přesun kompetence v příčině nálezů o náhradě škody na okresní, resp. zemské výbory, stanovený v odst. 5 § 19 zákona č. 77/1927 a č. 169/1930 Sb. z. a n. týká se jen předpisů o rozpočtu (§ 10 zákona č. 329/1921 Sb. z. a n.); jinak však zůstala nedotčena ustanovení §§ 4, 5 a 99 zákona č. 126/1920 ve znění zákona č. 125/1927 Sb. z. a n., podle nichž o povinnosti k náhradě škody pořadem stolic rozhodují okresní resp. zemské úřady.

K vydání resp. přezkoumání nálezu o povinnosti obecního starosty k náhradě škody, způsobené nedbalým dozorem na obecního pokladníka, je příslušný okresní resp. zemský úřad.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1938, R II 550/37.)

V žalující obci byl roku 1930 i v dřívějších letech pokladníkem Karel F., zedník v Ž., který zpronevěřil peníze z obecní pokladny, byl za to rozsudkem krajského soudu v O. ze dne 6. března 1934 odsouzen pro zločin zpronevěry a bylo mu uloženo, aby žalující obci nahradil 12.718 Kč 45 h. Pro jeho nemajetnost není však uvedená částka na něm dobytá. K návrhu okresního výboru v P. byla roku 1930 provedena revise obecního hospodářství žalující obce okresním úřadem v P. a uvedený úřad výměrem ze dne 5. října 1935 rozhodl, že je žalovaný starosta podle zákona z 12. srpna 1931, č. 329 Sb. z. a n., povinen nahraditi žalující obci škodu, kterou pokladník Karel F. obci způsobil, poněvadž ji zavinil zejména nesprávným výkonem starostenského úřadu, umožniv pokladníkovi Karlu F. způsobení škody žalující obci, činící podle zjištění správních úřadů 12.170 Kč 15 h. Uvedený výměr byl výměrem zemského úřadu v B. ze dne 17. července 1936 potvrzen. Domáhá se proto žalující obec na žalovaném zaplacení právě uvedené částky. Soud první stolice odmítl žalobu pro tentokráte. Důvody: Jde o náhradu škody vzniklé nedostatečným dozorem na zřizence obce. Podle § 16, odst. 6 a 7, zák. ze dne 12. srpna 1921, č. 329 Sb. z. a n., platí obdobně o vymáhání škody ze správy obecního hospodářství vůči starostovi a členům obecního zastupitelstva ustanovení § 5, odst. 4 a 5, řeč. zák., t. j. k rozhodnutí o povinnosti k náhradě škody jest povolán dohlédací úřad a soud na základě výroku dohlédacího úřadu rozhoduje toliko o výši škody. Podle údajů žaloby a přednesu žalobkyně se žalující obec domáhá na žalovaném jako bývalém starostovi náhrady škody vzniklé tím, že prý žalovaný zanedbal své povinnosti v obecním hospodářství, že neobstarával náležitě příjem a výdaj obecních peněz a že jej ponechal obecnímu pokladníkovi a že takto umožnil Karlu F. způsobení škody žalující obci v zažalované výši. Dokud tedy dohlédací úřad pravoplatně nerozhodl o povinnosti žalovaného k náhradě škody, nelze zažalovaný nárok uplatňovati pořadem práva (srov. rozh. č. 6331 Sb. n. s. a Sedláček-Rouček: Komentář k Čs. obč. zák. I, § 1, 29). Podle §§ 5 a 16 zák. č. 329/1921 Sb. z. a n. rozhoduje v poměru mezi obcí a jejími činovníky (starostou) o povinnosti těchto činovníků k náhradě škody vzniklé z hospodářské správy obecní výhradně bezprostřední dohlédací úřad. Teprve na základě jeho předchozího pravoplatného výroku může věc býti vznesena na řádný soud, který jsa vázán výrokem dohlédacího úřadu, rozhoduje jen o výši náhrady (rozh. č. 4797, 1677, 1767 Sb. n. s.). Je tudíž nutným předpokladem pro přípustnost pořadu práva, aby byl dříve s a m o s p r á v n ý m dohlédacím úřadem vydán pravoplatný náhradní nález. Bez takového nálezu se nelze domáhati pořadem práva

nároků uvedeného druhu a nelze ani rozlišovati, zda jde o poměr soukromoprávní, či veřejnoprávní (rozh. č. 4797 Sb. n. s. a § 59, odst. 1, zák. č. 329/1921 Sb. z. a n.). Samosprávným dohlédacím úřadem jest podle § 99 zák. č. 125/1927 Sb. z. a n. okresní výbor a nikoliv okresní úřad. Z usnesení, která okresní výbor učiní, vykonáváje dohlédací moc nad obcemi, lze si stěžovati k zemskému úřadu. V souzeném případě není tu pravoplatného náhradního nálezu samosprávného dohlédacího úřadu a výměr okresního úřadu a potvrzující výměr zemského úřadu nemohou podle přesného znění § 99 zák. č. 125/1927 Sb. z. a n. nahraditi pravoplatný nález samosprávného dohlédacího úřadu. Ale ani výměr zemského úřadu v B. ze dne 17. července 1936, č. j. 16.180/II-3, jímž byl potvrzen výměr okresního úřadu v P. ze dne 5. října 1935, č. 34.379/I-II, není pravoplatný. Čl. 8, odst. 2, zák. č. 125/1927 Sb. z. a n. sice praví, že z rozhodnutí zemského úřadu jako odvolacího není další odvolání přípustné. To však ještě neznamená, že jeho rozhodnutí je pro soud i strany nezměnitelné, protože proti němu podle zákona přísluší opravný prostředek stížností na nejvyšší správní soud. Podléhá tedy rozhodnutí zemského úřadu ještě dalšímu přezkoumání nejvyšším správním soudem, může býti tímto soudem zrušeno a není zde proto materiální právní moci. Rozhodnutí zemského úřadu v B. není však ani vykonatelné, poněvadž teprve řádný soud rozhoduje o výši náhrady (§ 5, odst. 5, zák. č. 329/1921 Sb. z. a n.) a schází tedy určité označení předmětu, způsobu, objemu a času povinného plnění (Hora: Čs. civ. právo procesní II, 413). Bylo proto souzenou žalobu odmítnouti pro nepřípustnost pořadu práva, a to toliko pro tentokráte. Re k u r s n í s o u d uložil soudu první stolice, aby dále o žalobě jednal. D ů v o d y: Procesní soud odmítl napadeným usnesením žalobu pro tentokráte jednak proto, že nález o náhradě byl sice vydán okresním úřadem a na rekurs žalovaným podaný potvrzen zemským úřadem, že však okresní úřad není tím dohlédacím úřadem, ježž má na zřeteli § 5 zák. č. 329/1921 Sb. z. a n., nýbrž že úřadem tím jest dle § 99 zák. č. 125/1927 Sb. z. a n. jedině samosprávný dohlédací úřad (okresní výbor, zastupitelstvo), a jednak proto, že rozhodnutí zemského úřadu o povinnosti žalovaného k náhradě škody žalující obci není pravoplatné, ježto žalovaný vznesl proti tomuto rozhodnutí stížnost k nejvyššímu správnímu soudu. Tento právní názor není správný. V § 99 zák. č. 125/1927 Sb. z. a n. bylo hledíc na to, že byly pochybnosti o tom, co se má rozuměti slovem »dohled«, výslovně ustanoveno, že se výkonem dohlédací moci nevyrozumívá rozhodování pořadem stolic; pokud tedy dosavadní okresní zastupitelstvo a výbory před vydáním zák. č. 125/1927 Sb. z. a n. vykonávaly určitou vrchnostenskou pravomoc, přešla tato moc již podle všeobecných ustanovení § 4 zák. č. 125/1927 Sb. z. a n. na okresní úřady a zejména podle § 1, odst. 1, čís. 1 vlád. nař. ze dne 28. června 1928, č. 96 Sb. z. a n. Bylo proto o povinnosti žalovaného jako obecního činovníka k náhradě škody žalující obci rozhodnuto správním úřadem — okresním úřadem —, jehož rozhodnutí bylo

pořadem instancí potvrzeno zemským úřadem, jehož rozhodnutí je konečné. Byť i žalovaný podal stížnost k nejvyššímu správnímu soudu proti onomu rozhodnutí, jest jeho stížnost podle zákona ze dne 22. října 1875, č. 36 ř. z., zákona ze dne 2. listopadu 1918, č. 3 a 164/1937 a nař. č. 191/1937 Sb. z. a n. pouze mimořádnou právní pomocí, rozhodnutí správního úřadu zůstává však dále pravoplatným a jest jím soud vázán, zejména když žalovaný ani netvrdil, že jeho stížnosti byl přiznán odkladný účinek, nehledě ani na to, že jde o rozhodnutí správního úřadu, jež ani nelze vymáhati exekucí, poněvadž se jím neukládá žalovanému nějaké plnění, nýbrž se jím konstatuje jen povinnost k náhradě škody, tedy jímž se rozhoduje jen o důvodu nároku žalující obce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nález okresního úřadu v P. ze dne 5. října 1935 č. 34.379/1-II, jenž vyslovil povinnost žalovaného k náhradě škody, se neopírá o porušení povinností, jež má na mysli § 10 finanční novely č. 329/1921 Sb. z. a n. Jen tohoto předpisu o rozpočtu se dotýkají § 19 zák. č. 77/1927 Sb. z. a n., jakož i dodatky k němu obsažené v zákoně č. 169/1930 Sb. z. a n., zejména v jeho odstavci 5 obsažený přesun kompetence v příčině nálezů o náhradě škody na okresní výbory po případě zemské výbory, kdežto jinak zůstala nedotčena ustanovení §§ 4, 5 a 9 zákona č. 126/1920 Sb. z. a n. ve znění zákona č. 125/1927 Sb. z. a n., podle nichž o povinnosti k náhradě škody pořadem stolic rozhodují okresní úřady po případě zemské úřady. V té příčině lze poukázati na důvody uvedené v rozhodnutích nejvyššího správního soudu, uveřejněných pod č. 10401, 12709, 12874 Boh. A, s nimiž dovolací soud souhlasí. V otázce, jaký význam má pro souzený spor, že žalovaný podal stížnost k nejvyššímu správnímu soudu, schvaluje dovolací soud správné důvody napadeného usnesení.

Čís. 16679.

Nekalá soutěž (zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.).

I. Užívání označení »patentní zástupce« civilním technikem, oprávněným k zastupování ve věcech patentových a zapsaným v příslušném rejstříku, nepříčí se ustanovením §§ 1, 2 zák. proti nekalé soutěži. Oprávnění takového civilního technika v oboru jeho technického podnikání mimo zastupování ve věcech patentových není rozhodující.

II. Uvádění jmenování osoby, oprávněné k zastupování ve věcech patentových, radou patentního soudu v souvislosti s oprávněním k zastupování v obchodním styku se příčí ustanovením §§ 1, 2 zák. proti nekalé soutěži.

III. Dovolání z výroku o uveřejnění rozsudku je přípustné (§ 18 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.).